

altsaa et Vidnesbyrd om, at de ikke selv anse dem for gejstlige i den Forstand. Der maa saaledes mere til for at begrunde denne Udydelse, og der maa navnlig — det ville de Herrer ikke kunne blive fri for — en Undersøgelse til af, hvad Grund der er til, at overhovedet „Folkekirkens gejstlige“ skulle udelukkes. Ved „Folkekirkens gejstlige“ maa jeg antage, at man forstaar det samme, som paa andre Steder i Lovforslaget, navnlig §§ 268 og 767, kaldes „Folkekirkens Præster“, og hvorved da formodentlig i Overensstemmelse med, hvad vi talte om under de kirkelige Lovforslags Behandling i Fjor, maa forstaas dem, der ere i Embede i Folkekirken, altsaa ikke afskedigede Præster. Man maa da, siger jeg, naar man vil udvide denne Regel ud over den Grænse, den har i sig selv, undersøge, hvad Grunden er til, at Præsterne skulle være udelukkede fra at være Nævninger, og der er Sammenhængen jo den, som den ærede Minister pegede paa i Gaar, at der er ingen Grund at finde. I den ny Kommissionsbetænkning er der kun en Hensyn til den gamle, og i den gamle staar kun de Ord, som den højtærede Minister gengav saaledes, at det gav sig af sig selv. Der staar nemlig under et om alle de Embedsklasser, der nævnes i § 48, at enten vil det have skadelig Indflydelse paa deres Embedsgering, at de ere Nævninger, eller ogsaa vil det have skadelig Indflydelse paa dem i deres Stilling som Nævninger, at de sidde i de og de Embedsstillinger. Men hvad der gælder om den ene af disse Embedsklasser, og hvad der gælder om den anden, er der intet sagt om. Der findes altsaa i Virkeligheden ingen Grund angivet. Nu ved jeg nok, at den almindelige Betragtning, der gøres gældende her, er den, at Grunden er, at Folkekirkens Præster ere Sjølesørgere, og at de som saadanne faa mange Ting at vide, som betros dem i Tillid til, at de tie og skulle tie dermed, og som de derfor heller ikke bør tage Hensyn til eller komme frem med under noget andet Livsforhold, altsaa heller ikke, naar de sidde som Nævninger, og at de altsaa, naar de sidde som Nævninger og skulle dømme, og ikke maa tage Hensyn til dette Moment eller i alt Fald ikke maa fremdrage det, komme i en Samvittighedskollision, som er meget pinlig for dem. Det er vistnok den Betragtning, som i alt Fald de fleste Præster gøre gældende, naar man spørger dem: Hvorfor skulle I egentlig være fri for at være

Nævninger? Jeg mener nu ikke, at dette har noget paa sig; thi hvis det var Grunden, mine Herrer, saa skulde vi Sagførere lige saa godt være udelukkede fra at være Nævninger; thi vi have — jeg henviser til de to Paragraffer jeg nævnedes før, 268 og 767 — den samme Pligt til at tie med, hvad der betros os i vore forskellige Stillinger som Sagførere, som Præsterne have. For os begge gælder det for øvrigt, at Retten desuagtet kan i Straffesager tvinge os til at vidne om det, vi have faaet betroet paa den omtalte Maade. Altsaa naar vi Sagførere desuagtet ikke blot ikke ere udelukkede fra at være Nævninger, men endog ikke kunne begære os fritagne derfor — det var da det højeste, Præsterne skulde kunne forlange, men det tales der først om i § 49 — forekommer det mig, at der ingen Grund er til den Bestemmelse, at Folkekirkens gejstlige ikke maa være Nævninger ud fra den Betragtning, at de ere Sjølesørgere. Men dertil kommer, at selv om det var Grunden, passer det jo ikke paa de teologiske Professorer, thi de ere da ikke Sjølesørgere. Altsaa jeg ser ikke, fra nogen Side betragtet, at der er Grund til at udvide den Regel, der her er givet om Folkekirkens gejstlige — den er i og for sig daarlig nok — til at gælde teologiske Professorer. Jeg siger: i og for sig daarlig nok, og derfor ønsker jeg at udtale her, at jeg paa et tidligt Stadium af Udvalgets Forhandlinger stillede Forslag om, at denne Bestemmelse i § 48 skulde gaa helt ud; men da det ikke vandt fornøden Tilslutning i Udvalget, og da jeg ogsaa ved Samtale med Præster har erfaret, at de meget gerne ville beholde denne Bestemmelse, meget gerne ville være fri for at være Nævninger, har jeg ikke fundet Øjeblikket gunstigt til for Tiden at gaa videre paa dette Punkt. Jeg udtaler kun her, at efter min Mening var det heldigt, om man gik videre i den Retning. Det er jo den Retning, hvori man ellers er gaaet i Lovforslaget, nemlig at udelukke saa faa som muligt fra at være Nævninger. Jeg henviser i saa Henseende til, hvorledes det er gaaet med Bestemmelsen om, at de, der ernære sig ved deres Hænders Gerning, ikke skulle kunne være Nævninger. I den første Kommissionsbetænkning fra 70erne hed det udtrykkelig i § 63 — ikke, at de ere *udelukkede* fra at være Nævninger, det skulde se lidt pænere ud — men dog saaledes: „fritagen for at være Nævning er enhver, der udelukkende eller væsentligst ernærer sig af sine Hænders Gerning.“ Med andre Ord,